

R Ů Ž O V É S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*Láska pod
tropickým
sluncem*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelstvi@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první

Text © Karolína Becková, 2005

Foto © Fotobanka Isifa, 2005

Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005

Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005

ISBN 80-7236-368-9

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky.

Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenese žádnou odpovědnost.

Kapitola prvá

Helena se zaškaredila na pána, který na ni s obdivem zíral z protější řady sedadel. Pak zavřela oči a zaposlouchala se do tichého zvuku motorů obrovského letadla. Pán ji sledovat nepřestal. Připusťme, že bylo nač se dívat.

Helena měla mimořádně krásnou tvář s obrovským jasně zeleným očima, které jí při rozčilení svítily jako kočce. Přirozeně vlnité kaštanové vlasy jí padaly až k pasu, i když je právě měla spleteny do jednoduchého tlustého copu.

Co na tom, že se její dlouhonohá kamarádka Denisa občas přátelsky pošklebovala Helenině drobné postavě. Ani s nataženým krkem to Helena nedotáhla výš než na sto šedesát centimetrů. Ženská krása se přece nedá měřit na centimetry, ani vážit na kila. Štíhlá postavička zaoblená na přesně správných místech zůstala dívčí, i když Helena nedávno oslavila pětadvacáté narozeniny. Prostě přitahovala pánskou pozornost jako magnet.

Tenhle druh obdivu Helenu spíš zlobil, než těšil. Nejsem přece panenka na hraní, a hračka do postele už vůbec ne, vrčela v duchu, když odmítala další z mnoha nabídek. Kromě krásného zevnějšku vlastnila Helena ještě bystrý rozum, spoustu odpovědnosti a nadbytek energie.

Právě dokončila pátý ročník medicíny. Nyní místo zaslouženého odpočinku jede jako průvodkyně brněnské cestovní kanceláře na měsíc do Thajska. Měsíc dřiny s bláznivými turisty jí zaplatí měsíc cestování po té exotické zemi.

Před dvěma hodinami odstartovali z Vídně. Silný stroj už vystoupal do výšky deseti kilometrů, unášel je stále na jihovýchod. Mířili do Thajska. Helena se z cesty do vysněné

země radovala mnohem méně než včera večer před odletem z Prahy. Měla k tomu po čertech dobré důvody.

Nikdy ji ani nenapadlo tvrdit, že dělat průvodkyni cestovní kanceláře bude snadné. Ale tolik malérů hned na začátku cesty opravdu nečekala. Pokusila se uvolnit, chtěla si aspoň chvílku zdřímnout, ale rozruch ve střední části letadla ji zase probral k vědomí.

U kabinek WC se něco dělo. Letušky se rojily, zamířil k nim i jeden z pilotů. Pak Helena uslyšela známý hlas pana Podhorského, z očekávaného průšvihů jí naskočila husí kůže.

Lukáš v sedadle vedle ní spal jako nemluvně. Helena ho v první chvíli chtěla probudit. Pan Podhorský patřil do jeho skupiny, a navíc celou tuhle legraci s průvodcovstvím vymyslel právě Lukáš. Pak se v ní ale probudilo její lepší já. Nechala kamaráda spát a šla zjistit, proč personál letadla panu Podhorskému nadává.

Pan Podhorský stál jako skála v příboji uprostřed rozlíceného hloučku letušek, naslouchal zvýšenému hlasu pilota a evidentně jim nerozuměl ani slovo. Heleně nedalo žádnou práci zjistit, co se stalo. Pan Podhorský, klient cestovní kanceláře Pohoda, si zakouřil na záchodě.

Ve všech letadlech je kouření už mnoho let zakázáno. Všichni to vědí. Navíc cigaretový dým naplnil rychle malou místnůstku, kde si pan Podhorský dopřával zakázaného ovoce. Čidlo požáru na palubní desce pilota začalo varovně blikat. Posádka letadla byla rázem v pohotovosti.

Říct, že se pilot zlobil, byl slabý výraz. Helena začala uklidňovat situaci, potřebovala k tomu celý svůj osobní půvab i šarm, než se jí podařilo rozlíceného pilota uklidnit. Bez jejího zásahu by snad nešťastného provinilce utopili v umyvadle, nebo ho nechali vystoupit za letu a nedali mu na cestu ani padák. Tak rozezleně posádka působila.

Spiš než exekuce hrozila panu Podhorskému pořádná pokuta. Letušky brebentily něco o tisícovce dolarů, ale Helena

využila provinilcova mlčení. Vysvětlovala, omlouvala se, cukrovala tak dlouho, až našťvanou posádku ukonejšila.

Teprve když se pilot vrátil do kabiny a letušky ke svým povinnostem, obrátila se Helena k panu Podhorskému.

„Co vás to proboha napadlo, zapálit si v letadle?“ Sladký tón jejího hlasu se někam vytratil, teď zrovna působila jako mimořádně rozzlobená mladá žena. Na pana Podhorského to působilo pramálo.

„Jsem dospělý člověk, chtěl jsem si zakouřit,“ odpověděl útokem.

Po nějaké kajícnosti nebylo v jeho chování ani stopy.

„Vy jste si nevyšiml těch obrázků a nápisů na WC? Kouřit se nesmí nikde v letadle. Posádce signalizovala požární čidla oheň na palubě. Ta cigareta vás, pane Podhorský, málem stála tisíc dolarů.“ Helena přerušila kázání a přísně se na provinilce podívala. „Jestli to zkusíte znovu, už vás pokuta nemine. Jste dospělý člověk, jak říkáte, rozmyslete si to. Tisíc dolarů je hodně peněz.“

Už se na mumlajícího pana Podhorského ani nepodívala a vrátila se nasupeně ke svému sedadlu. Udělala pro toho pitomce tolik, a on se ani neobtěžoval jí poděkovat.

„Copak se dělo?“ Lukáš otevřel líně jedno oko. „Vypadáš rozzlobeně, kdopak ti pocuchal peříčka?“

„Ještě že se dobře bavíš,“ zavrčela Helena, ale v zápětí se rozesmála. „Právě jsem zabránila posádce letadla ve vraždě, chtěli vyhodit tvého miláčka pana Podhorského za letu a ještě mu přidat do cestovního zavazadla místo padáku pár cihel. Můžeš mi to vůbec odpustit?“

„Teď jsi mě ranila,“ zavzdychal Lukáš. „To jsi dělat neměla. Uvidíš, kolikrát toho budeme v následujících čtrnácti dnech litovat. Taková příležitost se toho trouby zbavit, a ty ji promarníš! Co vůbec provedl?“

„Pokusil se podpálit letadlo. Zapálil si na WC a posádka to těžce nesla.“

„Ubohý pan Podhorský,“ zavzdychal Lukáš komicky. „Nikdo na celém světě nechápe jeho hlubokou duši.“

Helena se usadila na sedadlo, pohodlně si natáhla nohy a spokojeně zavrnila.

„Snad dá do rána pokoj,“ vrátila se k otázce pana Podhorského. „Snažila jsem se ho vyděsit, ale nevím, jestli se mi to podařilo. Jestli se nelekne tisícovky dolarů pokuty, tak už ničeho.“

„Už na něj nemysli a zkus si na chvíli zdřímnout. Všimla sis vůbec, jaké má společnost SAS pohodlné letadlo?“ Lukáš odvedl řeč od problematického klienta.

Helena přikývla. Dotkla se prstem měkké obrazovky zabudované v opěradle sedadla před sebou. Obrazovka poslušně předvedla mapu od začátku až k cíli jejich cesty. Symbol malinkého letadýlka ukazoval cestujícím, kde právě jsou. Další dotek a na obrazovce se objevily údaje o rychlosti, výšce letu i teplotě venku za okýnkem.

„Nádhera, vid’?“

„Ještě ti to nabízí výběr filmů a hudby, zvuk si můžeš pouštět do sluchátek, ale ty budeš raději spát, nemám pravdu?“

Helena se na Lukáše usmála. Tenhle blondatý tmavooký kluk byl jejím kamarádem už léta. Tak trochu jí nahrazoval bratra, kterého nikdy neměla. Vždycky se na něj mohla spolehnout.

Vysoký sportovní pohledný Lukáš vystudoval pivovarnictví. Promoval letos, místo si zatím nenašel, v jeho oboru nepadaly slušné nabídky zaměstnání z nebe. To Lukáš našel tuhle prázdninovou příležitost, jak se podívat do světa.

Na holky měl tenhle hezký kluk kupodivu smůlu. Buď ho nechtěly, nebo, a to hrozilo vždycky strašlivým malérem, využily a nechaly. Helena mu často opakovala, že je na tenhle svět moc hodný. Lukáš nebyl hloupý, jen příliš laskavý. Vždycky pomohl člověku v nouzi. Prostě poslední žijící ry-

tíř. Jen bílá zbroj, meč a kůň mu chyběli. Helena se v duchu uchechtla, asi by mu je nevzali do letadla

Našla si v křesle pohodlnou polohu, zakryla se červenou dekou, kterou společně s polštářem poskytovala svým cestujícím letecká společnost. Chtěla spát, ale spánek se jí vyhýbal. Místo spánku tedy přemýšlela, co jí k téhle cestě vlastně přivedlo.

„Nechceš jet dělat průvodkyni do Thajska?“ řval Lukáš na Helenu ode dveří menzy, musel důkladně zvýšit hlas, aby přehlušil typický hukot mnoha desítek obědvajících a hovořících mladých lidí.

Helena udiveně zvedla hlavu od rybiho filé s bramborovou kaší.

„Co to blábolíš, Lukáši?“ Zeptala se mile kamaráda, který balancoval plně naložený tác s jídlem, vrhal obdivné pohledy na holky u protějšího stolu a ještě jí kladl podivnou otázku. „Sedni si, začni mluvit rozumně a řekni mi, oč jde?“

Lukáš přestal mrkat na hezké holky, opatrně uložil tác na stůl, dopadl na židli proti Heleně a konečně souvisle odpovéděl.

„Cestovní kancelář Pohoda shání dva průvodce na měsíc v Thajsku. Podmínkou je slušná angličtina a nějaké školení. Anglicky umíš, školení se dá zvládnout, tak se tě ptám jasně, jestli pojedeš?“

„Kolik za to dávají?“

„Nic moc, ale odlet si můžeš posunout i o měsíc. To znamená měsíc práce s turisty a měsíc pohody v Thajsku.“

Helena se zamyslela jen na chvíličku, vidličkou přitom nepřítomně dloubala do nevinné porce ryby.

„Kdy máš do té cestovky jít?“ zeptala se se zájmem.

„Zítřa kolem poledne. Půjdeš se mnou?“

Helena souhlasila. Zatím sice jen s návštěvou cestovní kanceláře Pohoda, kde se doví všechny podmínky. Lukáš se

jí zdál z možnosti podívat se do Thajska příliš nadšený, jeho informace můžou být zkreslené. Helena si vždycky raději všechno ověřila přímo u pramene.

Po obědě už Helena žádné cvičení ani přednášky neměla. Z oběda se vracela přímo na kolej, zbývaly jí sice jen dvě zkoušky, ale učit se stejně musela. Slibovala si, že do zítřejšího poledne nevystřčí z pokoje ani nos a bude se věnovat pouze učení.

Na brněnských kolejích začalo vládnout zkouškové období provázené patřičnou dávkou strachu a nervozity. Helena tímhle vzrušeným obdobím proplouvala klidně. Byla skoro o dva roky starší než většina jejích spolužáků, na medicínu se dostala se zpožděním.

Z hlubokého soustředění ji vyrušilo zaklepaní na dveře. Helena se podívala. Její spolubydlící se odjela učit domů, pokoj měla sama pro sebe. Všichni o ní věděli, jak nerada se dává při učení vyrušovat hloupostmi. Spolužáci se už dávno přestali snažit dostat Helenu do postele, ačkoliv je její krásná postavička nikdy nepřestala svádět. Říkali jí ledová panna.

Helena skutečně neměla nejmenší pochopení pro milostné scénky na jednu noc. Na takové zaskotačení si v posteli s někým, koho moc nezná a ani znát nechce, byla příliš opravdová. Láska je přece víc než ukrácení dlouhé chvíle nebo něco na způsob tělocviku po těžkém dni.

Proti milování Helena nic neměla. Ve svých pětadvaceti už samozřejmě pannou nebyla, ale stále čekala na muže, který na ní ocení víc než jen krásnou postavu, pohlednou tvář a dlouhé vlasy.

„Dále,“ zavolala. „Je odemčeno.“

Dveře se maličko pootevřely. Nejdřív Helena uviděla apartní klobouček posazený na přírodně zrzavých vlasech asi ve výšce sto osmdesáti centimetrů. Pak škvíru zvětšila pěstěná ruka v letní síťované rukavičce a Helena zajásala. Ani

nemusela vidět rozkošně pihovatý krásný obličej své nejlepší přítelkyně, aby věděla, kdo ji přišel navštívit.

„Deniso,“ vyhrkla udiveně. „Kde se tady bereš? Lázně v Luhačovicích vyhlásily bankrot, nebo spadl lázeňský dům? Máš dovolenou? Proč jsi neposlala telegram?“

Denisa konečně vplula do pokoje. Helena byla krásná, ale Denisa doslova brala mužům dech. Neobvyklá, jedinečná, okouzlující, takovými přívlastky ji popisovali nejčastěji. Denisa byla jediná bytost, kterou Helena znala, na niž vypadal klobouček se závojičkem a síťované rukavičky přiměřeně a elegantně.

Se svými sto osmdesáti centimetry, nádhernou postavou a nevšedně krásnou tváří vypadala Denisa, jako by se právě vyloupila z přední strany módního katalogu. Každou soutěž krásy by musela bez pochyb vyhrát. Ostatní kandidátky na miss by vedle ní vypadaly tuctově a vybledle, ale Denisa podobnými soutěžemi z duše pohrdala.

S Helenou se přátelily dlouho. Poprvé se uviděly v prvním ročníku zdravotní školy. Helena v Luhačovicích s rodiči bydlela, Denisa dojížděla z nedalekých Pozlovic. Byly mladinké, nesmělé, ještě trochu dětské, ale už tenkrát jiné než většina jejich spolužaček. Jejich pevné přátelství i spojení vydrželo dodnes.

Helena se po skončení zdrávky hlásila na medicínu. Nedostala se. Šla na rok pracovat na stejné nemocniční oddělení jako Denisa. Společně si protrpěly začátky v nemocnici, společně udělaly nástupní praxi. Po roce se Helena na vysokou dostala, Denisa odešla pracovat jako sestra do lázní. Dívky se přestaly vídat denně, ale nikdy neztratily spojení.

„Ahoj Heleno,“ pozdravila Denisa a pohodlně se usadila na volné posteli.

Stroze zařízený pokoj na brněnské vysokoškolské koleji se rázem rozzářil její přítomností.

„Jsi ráda, že mě vidíš?“

Helena už ale po letech svou přítelkyni dobře znala. Její hrany klid a dobrá nálada ji nezmýlily ani na okamžik.

„Povídej, co se stalo a nehraj na mě divadýlko,“ pobídla ji. „Víš, že tě mám za ty roky přečtenou.“

„Dala jsem v práci výpověď,“ oznámila Denisa konverzačním tónem.

Helena zachytila, jak se její kamarádce zablesklo v očích a povzddechla si.

„Jak jsi tu výpověď podala? Řekni mi rovnou tu nejhorší verzi. Jak tě znám, určitě to nebylo písemně.“

„Vlastně ano, ale až v druhém kole,“ zasmála se Denisa upřímně. „První kolo bylo mnohem dramatictější.“

Helena si povzddechla, ale neříkala nic. Denisa musela pokračovat sama.

„Srazila jsem do bazénu toho drzého doktora, co jsem ti o něm povídala posledně. Představ si, že mi při velké vizi-
tě sáhl na zadek a nabídl mi, abych se stala jeho milenkou. Takový připlešlý nafoukaný ženatý hajzlík. Tuhle ostudu v Luhačovicích nezapomenou nejmíň dalších sto let.“

Helena zavřela oči a koutky úst jí začaly pošukávat smíchem. Jasně si tuhle scénku dokázala představit. I s nadšeným publikem a udiveným lékařem nořícím se do lázeňského bazénu. Nakonec nevydržela a rozesmála se naplno.

„Deniso, ty jsi démon, co budeš dělat teď? V Luhačovicích tě už nezaměstnají ani jako rozcestník v parku.“

„O tom jsem se právě přijela s tebou poradit. Potkalo mě něco úžasného. Mám překvapivé novinky.“

Helena zvedla oči k nebi a zasténala. „Deniso, miláčku, ty patříš k lidem, u kterých mě takové prohlášení dokáže vyděsit. Tak mi nezvyšuj tlak a vyklop rovnou, co chystáš. Jen mě ještě nechej uvařit kafe. Pak snad ty tvé překvapivé novinky přežiju.“

Za minutu se před oběma dívkami kouřilo z hrnků plných voňavé kávy a Denisa pokračovala.

„Potkala jsem úžasného muže. Jmenuje se Dominik, je mu asi pětatřicet. Je to soukromý detektiv a nabídl mi místo asistentky u svého dalšího případu. Předpokládá, že ho nutnost sledovat stopy povede celou Evropou, proto jsme si s tebou chtěla o té nabídce promluvit.“

Helena se málem utopila v hrnku kávy. Když přestala kašlat, podívala se nevěřicně na Denisu.

„To myslíš vážně, že se chceš vydat na dlouhou cestu s člověkem, kterého skoro neznáš. Ty jsi snad ještě hloupější než má drahá sestřenice Johana, která pojedje na celé prázdniny za pochybným Italem. Zná ho asi tak tři hodiny a je zamilovaná až na půdu. Jenže Johaně je devatenáct. Od tebe bych už kousek rozumu čekala, Deniso.“

„Proto jsem tady, má drahá moudrá přítelkyně.“ Denisa se spokojeně pousmála. Helena reagovala přesně tak, jak čekala. „Musím tě o něco požádat.“

Helena se na svou kamarádku upřeně zadívala, ale nepromluvila. Denisa pokračovala.

„Mně, jak říkáš, už není devatenáct a nejsem zamilovaná.“

Heleně se v téhle části Denisina proslovu nevěřicně zúžily oči. O zamilovanosti své dlouholeté kamarádky věděla hned, když Denisa vtrhla do dveří, ale považovala za moudřejší nic neříkat. Ona na to Denisa časem přijde sama.

„Proto se chci maličko pojistit. Jsem rozhodnuta Dominikovu nabídku přijmout. Věřím mu, ale situace se může zamotat všemi směry. Proto ti budu posílat telegramy přibližně v týdenních intervalech. Když nedostaneš telegram včas, počkáš tři dny a pak vzbouříš policii, Interpol, prostě nač si vzpomeneš. Souhlasíš?“

Helena se mlčky zamyslela, Denisa znejistěla.

„Chápeš přece, že o něco takového nemůžu požádat nikoho jiného.“

Tohle Helena věděla. Zнала Denisiny sousedy v malých a úzkoprsých Pozlovicích i závistivé kolegyně v Luhačovicích.

„Souhlasím,“ přikývla. „Nemůžu říct, že by se mi to zvláště líbilo, ale souhlasím. Budu čekat každý týden na tvůj telegram. Když nepřijde, vzbouřím policii od Islandu až k Portugalsku.“

V tu chvíli se Helena pousmála a pokračovala mnohem vlídněji. „Sice bych v dnešní době čekala spíš SMS nebo mail, ale chápu, že ti mobil nejde k rukavičkám. Poviš mi něco o tom tajemném soukromém detektivovi?“

„Je mu asi pětatřicet, štíhlý, decentní pán s mírně prošeďivělými vlasy. Má laskavý humor, přitom ale chytré a pozorné oči.“

„Jak jsi se k němu dostala?“ Helena se zeptala s upřímnou zvědavostí.

„Dělal chvíli zahradníka v lázeňském parku, potřeboval to k vyřešení minulého případu, mohl tak nenápadně pozorovat lidi. Nedělo mu to potíže, ví toho o květinách spoustu. Vlastně vůbec ví spoustu věcí. Je velmi vzdělaný i inteligentní.“

„Jak se k tobě chová, není dotěrný?“ Helena vyzvídala úplně nepokrytě, ale dlouhá léta kamarádství jí k tomu dávala právo.

„Dominik není dotěrný, vůbec o nic se nikdy nepokusil bez mého souhlasu. Chová se ke mně s jakousi dávno zapomenutou zdvořilostí, skoro jako k vévodkyni. Ten by mi na zadek nesahal jako to doktorské prase, co si chtělo jenom bokem zašoustat. To by bylo pod jeho úroveň.“

Helena se rozesmála nahlas. Její krásná a elegantní přítelkyně si skutečně nebrala servítky, když bylo třeba pojmenovat věci pravými jmény.

„Dávej pozor, Deniso, ať tvého nového zaměstnavatele, toho kultivovaného pána, neklepne, až tě uslyší mluvit jak trhovkyni.“

„Já nejsem vulgární,“ zavrtěla hlavou Denisa. „Jsem jen upřímná a odmítám kvůli hloupým konvencím zamlžovat fakta.“

Helena pokrčila rameny. Tahala svou upřímnou a prostouřekou přítelkyni z malérů celá léta na střední škole. Maléry patřily k Denise stejně neodmyslitelně jako klobouky a rukavičky. Spousta lidí z maloměstských Luhačovic Denisu nesnášela. Její upřímnost pro ně byla nepřijatelná. Říkali o ní, že je trhlá.

Moudrá, usedlá a až příliš odpovědná Helena svou bláznivou přítelkyni milovala. S Denisou se člověk opravdu nenudil. Denisa dokázala rozzářit celé okolí a jako svěží vánek spolehlivě provětrala každý zatuchlý kout. Na malém městě to rozhodně neměla snadné.

Obě dívky si ještě chvíli povídaly, pak se Denisa zvedla k odchodu. Helena ji objala s přáním hezké cesty a šťastného návratu. Když se za Denisou zavřely dveře, Helena se nedokázala vrátit k učebnici. Místo toho hleděla do zdi a přemýšlela nad svou kamarádkou a životem vůbec.

Od příštího týdne bude čekat každou středu telegram. Přála Denise na její podivné cestě spoustu štěstí, ale její rozhodnutí se jí přesto zdálo příliš divoké. Ona sama by se k ničemu podobnému neodhodlala. Takové bláznovství.

Nezeptala jsem se Denisy na spoustu věcí, uvědomila si trochu pozdě. Nepochybovala, že Denisin románek s úžasným neznámým pokročil mnohem dál, než jí dívka přiznala. Jak se vůbec ten její tajemný detektiv jmenuje příjmením? Kdo se jí postará o kytky? Denisa vždycky pěstovala spousty květin a její maličký domek zděděný po dávno mrtvých rodičích vypadal tak trochu jako z filmu Adéla ještě nevečeřela.

V Denisině blízkosti se hromadily podivuhodné předměty. Staré panenky s porcelánovými hlavami, malované krabice, desítky nejrůznějších maličkostí, které by všude jinde vypadaly jako vetešníkovu skladiště, žily vedle Denisy složitě osobnosti nový tajný život.

Helena Denisin domeček milovala a často tam o prázdninách strávila pár dnů. Sama bydlela stále ještě u rodičů v pa-

neláku, kde měla od dětství svůj pokoj. Rodiče ji měli rádi a udělali by pro ni všechno na světě. Nebyli ale příliš bohatí a Helena věděla, že na drobné radosti si musí vydělat sama.

Helena s rodiči vycházela dobře, nikdy by je schválně netrápila. Nemohla si přát takové dárky, jaké běžně dostávala její rozmazlená sestřenice Johana. Helenin strýc, bratr jejího otce, byl úspěšný pražský podnikatel, vydělával hodně a své jediné dceři nikdy nic neodepřel.

Pak se Helena zamyslela nad sebou. Nemají nakonec pravdu všichni, kdo tvrdí, že je na svůj věk příliš usedlá? Vždyť zná jen učení, občas brigádu, aby se mohla slušně obléct a o prázdninách projet kousek cesty Evropou. Kdy naposledy provedla něco bláznivého, kdy se zamilovala? Za chvíli bude stará, na co pak bude vzpomínat? Na to jak dělala všechny zkoušky na první termín a směřovala k červenému diplomu?

Helena si vzdychla a rozhodla se. Jestli nabídka cestovní kanceláře Pohoda bude jen trochu rozumná, přijme ji.

V poledne příštího dne se potkala s Lukášem před cestovkou. Lukáš seděl spokojeně na zábradlí, prohlížel si hezké holky a podle svého strašlivého zvyku je rozpočítával.

„Dá mi, nedá mi, ta mi nedá, ta mi dá.“

Jestli Helena na Lukášovi něco nenáviděla, tak to byl tenhle zlozvyk.

„Ahoj, ty proutníku,“ pozdravila ho z dálky. „Nech toho, jdeme dovnitř jako seriózní zájemci. Tak koukej udělat dojem.“

„Já se o nic snažit nemusím,“ zachechtal se Lukáš. „Já jsem vtělený sen všech majitelů cestovních kanceláří, mladý, inteligentní, příjemný průvodce. Klienty, zvláště dámami přímo milován. Snažit se musíš ty!“

„Tak pojď, ty vtělený sne,“ šfouchla ho Helena do zad. „Musím se dozvědět, do čeho se mě to snažíš namočit.“

Majitel cestovní kanceláře Pohoda udělal na Helenu dobrý dojem, stejně jako předtím na Lukáše. Naprosto jasně je seznámil s finančními otázkami. Plat původců je všude dost ubohý, ale když z diet moc neutratí, mohly by jim na další měsíc života v Thajsku vystačit. Thajsko není drahá země.

Souhlasil i s tím, že po skončení dvou turnusů zůstanou v Bangkoku a s turisty se vrátí pouze delegáti pobytových zájezdů. Lidé opuštěni nezůstanou, a na ničem jiném majiteli nezáleželo.

Helena s Lukášem si budou muset udělat průvodcovský rychlokurz. Jeden právě v Brně začíná a on je do něj přihlásí. Protože průvodce potřebuje, zaplatí kurz jeho cestovní kancelář.

Heleně se kurz dobou konání strašlivě nehodil. Přece jen jí ještě nějaké zkoušky chyběly, času jí moc nezbývalo, ale nedalo se nic dělat. Musela souhlasit, nabídka pana majitele byla skutečně velkorysá. Lukášovi na tom nezáleželo. Ten už čekal pouze na promoci a času měl spoustu.

Helena nakonec stihla složit zkoušky, ukončit pátý ročník medicíny i průvodcovský kurz. Vždycky si dokázala perfektně rozdělit čas. Sice si na konci zkouškového období připadala jako uštvaný pes, ale do Thajska odjede. Když majitel cestovní kanceláře zjišťoval, kdo pojedou do Prahy vyřídít klientům thajská víza, nabídla se sama. Prahu zná dobře, spát bude u strýčka a pár korun navíc se jí vždycky hodilo.

Počkala jen na telegram od Denisy. Neopozdil se ani o den. Denisa dobře věděla, jak na něj Helena netrpělivě čeká. Denisa a její detektiv už projeli kus Evropy. Helenu každý telegram její přítelkyně pobavil i potěšil. Denisu se nikdo nepokusil okrást, znásilnit, ani prodat do vykřičeného domu. Helena už začala věřit, že bláznivá cesta její přítelkyně dopadne dobře.

Kapitola druhá

Helena zazvonila u vily svého strýce v Praze ve tři odpoledne. Johana, její nohatá blondátá rozmazlená sestřenice ji už čekala. Přemýšlela, proč se vlaky, autobusy, letadla, ve kterých sedí Helena, nikdy nezpозdí. Johana svou krásnou, elegantní a upravenou sestřenicí moc nemilovala. Na její vkus se Helena příliš starala o takové hlouposti jako jsou škola, prospěch, odpovědnost. Přesto dokázala jít sestřenicí přivítat v přijatelném rozmaru. U dveří ji ale předešla matka.

„Vítám tě, Helenko,“ šveholila radostně. „Měla jsi hezkou cestu?“

„Ahoj, Heleno.“ Johanino tiché pozdravení téměř zaniklo.

„Díky, teto Jano, ušlo to.“

„Jdeš rovnou z vlaku, holčičko, nebo jsi už v Praze od rána?“ ptala se matka zvědavě při pohledu na úpravnou postavičku své neteře. Helena vypadala čistě a svěže, jako by měla za sebou jen krátkou procházku.

„Už od rána, teto. Nesla jsem pasy celého zájezdu na thajské velvyslanectví. Zítřka si pro ně zase půjdu. Za čtrnáct dní odlétám do Thajska s celou skupinou turistů jako průvodkyně.“

„To je úžasně zajímavé, odnes si věci do pokoje a přijď mi o tom povídat, připravím ti zatím lehkou svačinu. Večer půjdeme slavit Johaninu maturitu a tvůj uzavřený ročník medicíny do jedné výborné restaurace v Nerudovce. Johana tam chodí ráda, byla jsi tam už?“

„Na všechny otázky ano, teto Jano,“ smála se Helena.

„Věci si odnesu do pokoje, svačinu si dám ráda, povídat ti přijdu a v tom báječném podniku jsem byla s vámi posledně, je to tam opravdu hezké.“

Johana pomohla Heleně s cestovní taškou do pokoje. Nebyla těžká, Helena jezdila vždycky nalahko.

„Jak jsi odmaturovala?“ vyzvíдалa na sestřenici Helena.

„Ale šlo to,“ mávla rukou Johana, které se průběh maturity nechtělo s Helenou rozebírat. „Naprostá pohoda, mám to s vyznamenáním. Jedu na dva měsíce do Itálie.“

Johana se mohla klidně chlubit. V celé rodině nezůstal nikdo, kdo by její úmluvu s otcem neznal.

Johana postavila otce obratnou manipulací, skoro až vydíráním před zásadní otázku. Buď svou dceru pustí o prázdninách za mladíkem, se kterým se seznámila loni na Capri, nebo Johana neodmaturuje. Pan Král nátlaku podlehl a za maturitu s vyznamenáním dceři vytoužené prázdniny slíbil.

„Nebojíš se? Vždyť toho kluka vůbec neznáš?“ Helena byla vždy starostlivá, to ale bláznivě zamilovaná holka vůbec neoceníla.

„Nejsi moje chůva, drahá moudrá sestřenice, znám ho přesně tolik, kolik potřebuju,“ utrhla se na ni Johana ostře. „Neměj zbytečnou péči, šetři si ji pro turisty do Thajska.“

„Nemusíš se hned vztekat, když se mi nezdá geniální každá blbina, kterou vymyslíš,“ odbyla ji Helena mávnutím ruky.

Helena se vrátila do kuchyně na slíbenou svačinu, ale za chvíli na ní byla přece jenom vidět únava.

„Běž si odpočinout, Heleno,“ vyzvala ji teta. „My půjdeme taky, ať jsme večer svěží. Manžel se vrátí kolem páté, do té doby, dívky, máte rozchod. V pět vás čekám obě už upravené a připravené.“

Bylo to rozumné rozhodnutí. Helena i Johana uposlechly bez reptání. Když přišel domů pan Král, našel všechny tři dámy připravené k odchodu.

„Ahoj, miláčku,“ pozdravil manželku polibkem.

„Heleno, ty jsi čím dál hezčí,“ přivítal se s neteří a pak objal kolem ramen dceru. „Jste připravené, dámy?“

Všechny přítomné přisvědčily.

„No to jsem rád,“ usmál se otec.

Do téhle restaurace chodila ráda nejen Johana, Heleně se v ní líbilo taky. Hezká černoška, která tady pracovala jako servírka a mluvila báječně česky, je všechny uvedla k objednanému stolu. Počkala, až se usadí, přinesla každému jídelní lístek, zapálila svíčky, zeptala se na přání.

Pan Král objednal pro všechny dobré francouzské bílé víno. Dál už si každý člen společnosti vybíral z jídelníčku to, co ho zaujalo. Nad prostřeným stolem plným chutí, barev i vůní přišel čas na povídání. Helena na dotazy odpovídala zdvořile jako vždy. Johana se z počátku hovoru neúčastnila, příliš ji zaujalo její milované jídlo. Chobotničky nakládané v olivovém oleji s kořením, nakrájené na tenké plátky a podávané vychlazené s ještě teplými slanými česnekovými buchtíčkami, zdejší vyhlášený předkrm.

„Heleno, ty už máš uzavřený semestr i ročník?“ zajímal se pan Král.

„Ano, strýčku,“ přisvědčila Helena.

Chvilinku se s odpovědí opozdila, protože nechtěla mluvit s plnou pusou. Její předkrm, umělecky naaranžovaná zvěřinová paštika, byla krásná na pohled, chuť i vůni.

„Teď mám až do konce září volno, jedu do Thajska jako průvodkyně. Měsíc se budu starat o turisty, a za to, co vydělám, si můžu další měsíc prohlížet Thajsko sama. Na takovou cestu bych bez cestovky nenašetřila. Dohodil mi to Lukáš, kamarád z vedlejších kolejí, jede taky poprvé. Jsem moc ráda, že tam bude, aspoň si budeme pomáhat.“

„Ty s tím Lukášem chodíš?“ ožila Johana a namáhavě polkla, aby se mohla přidat k rozhovoru. Tohle téma ji zajímalo.

„Ne,“ usmála se na ni trošku zlomyslně Helena. „Jsme jen kamarádi, ale tomu ty asi úplně nerozumíš. Kamarád, to je kluk, se kterým můžeš kamkoli jít, rozumíš si s ním, máte si co říct, je ti s ním fajn a nesahá na tebe.“

„Mně na kamarádství stačí Sára,“ ušklíbla se Johana pohrdavě a obrátila veškerý zájem zpět k talíři s předkrmem.

„Kam vezeš do Thajska turisty, Heleno?“ vracela Johanina matka okamžitě rozhovor na méně nebezpečné téma. „Budete na jednom místě, nebo je to okružní zájezd?“

„Obojí, teto Jano. Přiletíme do Bangkoku, budeme tam ubytováni šest dnů. Prohlídneme si paláce a chrámy, navštívíme s turisty plovoucí trh, vezmeme je do letního paláce, zajedeme do Ayutthaye. Pak strávíme týden na Pattaye. Tam nás čeká opalování, pláže, teplé moře, korály, výlety lodí. Celé tohle kolo musím zopakovat dvakrát, pak teprve budu mít celý měsíc pro sebe.“

„Zní to moc hezky,“ vmísil se do rozhovoru Johanin otec. „Hezké to ale bude spíš pro ty turisty. Pro průvodce to bude dřina.“

„To nevadí,“ mávla Helena velkoryse rukou. „Nebudu na to sama. Budu mít k dispozici mikrobus s řidičem i místního průvodce. Navíc Lukáš pojede se svými turisty vlastním mikrobusem úplně stejnou trasu. Každý budeme mít na starosti tak dvacet lidí. To musíme přežít.“

„Hlavně aby to přežili ti turisté,“ ozvala se Johana, ale oči od svého talíře nezvedla. „Vracet je v zinkové rakvi byla otrava.“

„Ty jsi líbeznější než obvykle,“ nemohla nechat Helena takové špičkování bez odezvy. „Nezapomeň zarazit včas, ať ti ten tvůj milovaný Paolo neuteče hned z letiště.“

Divčí válku zarazil pan Král přípitkem na Johaninu maturitu a Helenin uzavřený semestr. Jeho žena se k přípitku okamžitě připojila, ale na dceru se přitom podívala tak přísně, že si Johana další hloupé připomínky už odpustila.

Zbytek večere proběhl v naprosté pohodě, přispělo k ní i výborné hlavní jídlo. Všichni byli spokojeni. Dobré víno, i když ho dívky mnoho nevypily, přispělo k všeobecné dobré vůli.

Domů se vrátili taxíkem až hodně po půlnoci. Všichni už byli unavení a mnoho toho nenamluvili. Popřáli si jen dobrou noc a každý zamířil do koupelny a do postele.

Na polštáři ve svém pokoji našla Helena obálku se svým jménem. Uvnitř se skrýval malý lístek, ve kterém jí strýc přál, aby si cestu užila, a tři sta dolarů. Helena se musela krotit, aby nezajásala nahlas. Těch tři sta dolarů pro ni představovalo dárek přímo z nebe. Strýček na ni byl vždycky hodný. Škoda jen, že sestřenice Johana nepobrala aspoň trochu rozumu.

Další den se navýsost spokojená Helena vrátila s vyřízenými vízy do Brna. Lukáš na ni čekal na nádraží, společně odnesli pasy do cestovní kanceláře. Předali je majiteli a pak si zašli na pivo. Helena normálně moc nepila, ale dnes měla pocit, že si chvíli odpočinku v příjemné společnosti zaslouží.

Tahle klidná chvílka zůstala nadlouho poslední. Události nabraly rychlost a spád. Helena na koleji počkala pouze na poslední Denisin telegram. S úsměvem si ho přečetla. Vzala na vědomí, že se Denisa vrací domů a je velmi šťastná. Podrobnosti jí Denisa vypoví ústně. Helena si vzdychla. Novinky se tedy doví až po návratu z Thajska. Dívky se o pár hodin minou.

Helena odjela do Luhačovic k rodičům, dlouho se doma ale nezdržela. Jen rodičům pověděla, jak se měla v Praze u strýčka. O tom, jak dobře zakončila ročník, už pochopitelně věděli. Pochlubila se i nečekaným dárkem.

Pak si zabalila věci na cestu. Přidala dvě knihy o Thajsku, políbila maminku i tátu a musela se vrátit zpátky do Brna. Přišel den odletu.

V cestovce se potkala s Lukášem. Vyslechli si poslední pokyny, převzali pasy klientů a za chvíli už stáli v letištní hale. Za půl hodiny se začnou scházet jejich cestující. Ani jednomu z mladých lidí nebylo lehké na duši.

„Taky se tak bojíš?“ Helena se obrátila k Lukášovi a obavy maskovala statečným úsměvem. Moc jí to slušelo. V kalhotách, lehké halence a nepromokavé bundičce se dobře cítila i vypadala. Vedle Lukášovy statné postavy mladého atleta působila skutečně jako panenka na hrani.

„Co si to o mě myslíš? Já jsem statečný muž, a když to s našimi ovečkami nebude k vydržení, tak prostě uteču a nechám ti je na krku, porad' si, jak umíš.“ Lukáš se dobromyslně zachechtal, ale když ho Helena šfouchla do žeber, protestoval nahlas. „Nebij mě, jinak si budou vážení klienti myslet, že jsi semetrika a tlučeš lidi na potkání. Budou mít z tebe strach.“

Helena se musela smát, ale nedala se lehce porazit. Okamžitě znovu zaútočila. „Strach budu mít o tebe já. Vidím to naprosto jasně. Svedeš všechny hezké ženské v obou skupinách, ony se na tebe domluví. Svolají soud, žádné polehčující okolnosti nenajdou. Odsoudí tě a pak usouloží k smrti. Tam tě přivede to tvoje rozpočítadlo.“

„Vzdávám se.“ Lukáš zvedl obě ruce nad hlavu, přitom se mu z kapsy vysypaly klíče a upustil pasy.

Helena je s povzdechem sesbírala, zatímco Lukáš pokračoval v řečnění. „Vzdávám se, tak strašný konec si nezasloužím ani já. Pojd', ještě stihneme kafe, než se na nás ti vlci seběhnou.“

Lukáš s Helenou skutečně stihli vypít malou kávu. Ve tři odpoledne už stáli zase v hale a vyhlíželi první klienty.

Cestovní kancelář Pohoda patřila k těm dražším. Cestující budou jezdit v pohodlných mikrobusech v menších skupinkách, bydlet v dobrých hotelech, jíst ve výborných restauracích. Prostě o ně má být všestranně postaráno.

Průvodci se mohou navzájem zastoupit, kdyby došlo k nějaké nečekané komplikaci, třeba ztrátě dokladů, nebo úrazu některého z účastníků zájezdu. K dispozici budou i místní průvodci. Cestovní kancelář na nákladech skutečně nešetřila.

Cena zájezdu taky připomínala drahotu. Helenu i Lukáše zajímalo, kdo dá více než osmdesát tisíc za čtrnáct dní v Thajsku v měsíci, kdy sice u nás je plná sezona, ale tam nejméně obden lije jako z konve aspoň dvě tři hodiny. V období monzunových dešťů domácí nic jiného nečekají, nepoučené turisty to ale leckdy zaskočí.

Klienti cestovní kanceláře začali přicházet a Lukáš i Helena měli najednou plné ruce práce. Kontrolovali seznamy, odškrtnávali jednotlivá jména, odevzdávali pasy jejich majitelům. Odpovídali přitom na nejrůznější dotazy, jedním okem hlídali zavazadla, prostě nevěděli, kde jim hlava stojí.

Helena se snažila zapamatovat si hned na letišti, kdo k jejich výpravě patří. Vždycky měla na obličejě dobrou paměť. Správně usoudila, že na jména a další podrobnosti bude dost času cestou. Sešli se tu lidé nejrůznějšího stáří i zájmů. Jen asi tři z nich cestovali samotní. Za jednodůžkové pokoje se všude na světě platí dost vysoký příplatek, ale spíš než cena jednodůžkového pokoje nutí lidi cestovat ve skupinkách potřeba si o dojmech popovídat.

Jen dva lidé tvořili nezbytnou výjimku. Paní Knoblochovou se čtrnáctiletou milou vnučkou Adélou a pana Podhorského doprovázeného manželkou a dvěma nenápadnými dcerami si každý průvodce musel zapamatovat ihned.

Paní Knoblochové nechybělo mnoho do sedmdesátky. Svěží baculatá stará paní měla růžové tvářičky, laskavé modré oči, spoustu peněz a nepřekonatelný talent dostávat se do malérů.

Pan Podhorský patřil k tomu celosvětově oblíbenému typu lidí, kteří všude byli a všechno znají líp. Přísně velel

zakřiknutému hloučku své manželky a dcer. Prostě pán chytrý jak rádio, vybavený navíc pronikavým hlasem a neotřesitelným sebevědomím. Pan Podhorský i s rodinou připadl Lukášovi, Heleně vyšší spravedlnost přidělila paní Knoblochovou, zřejmě jako trest za minulé, současné i budoucí hříchy.

Cestující přišli na letiště všichni včas. Helena s Lukášem odškrtli poslední jméno, vydali poslední pas. Jejich let se právě začal odbavovat, nasměrovali proto své skupiny k patřičnému okénku. Jen ještě všem doporučili, aby nenechávali láhve s alkoholem v kufrech, které pocestují v zavazadlovém prostoru letadla. Rozbitá láhev domácí slivovice vytvoří úžasný a trvanlivý parfém.

Označené kufry zmizely na pohyblivých pásech. Oba mladí lidé popohnali své stádečko k pasové kontrole. Při průchodu pana Podhorského se bezpečnostní rám rozěval na poplach.

Lukáš se ke své problematické ovečce rozběhl stejně rychle jako příslušníci ochrany letiště. Při rychlé prohlídce se v tašce pana Podhorského našel nůž tak veliký, že by se jím dala nejen podřezat posádka, ale i uřezat křídla letadla.

„Co jste s tím nožem zamýšlel, pane?“ Ptali se velmi úředními hlasy značně naštvaní pánové, kteří se seběhli kolem.

„Potřebuju přece nůž na chleba,“ ohradil se dotčeně pan Podhorský. „Čím bych si ho ukrojil?“

„Vy jste nikdy nečetl ani neslyšel, že do letadla je zakázáno nosit zbraně?“

„Tohle není žádná zbraň,“ pan Podhorský se tvářil ublíženě, jako by mu svět křivdil. „To je obyčejný nůž na chleba a já ho potřebuju.“

„Pane, ve vyhlášce stojí, že do letadla nesmí ani nůžky nebo pilničky na nehty, natož takový dranzírák. Ten s vámi v kajutě nepoletí. Jestli se vám to nelíbí, můžete klidně zůstat v Brně s ním.“

Pánové už skutečně ztráceli poslední zbytky trpělivosti. Pan Podhorský se svého nože nechtěl vzdát. V téhle chvíli zasáhl Lukáš.

„Namítali byste něco, pánové, kdyby nůž cestoval v kufru se zavazadly?“ Zeptal se Lukáš slušně přítomných.

Nikdo proti tomu nic nenamítal, proto Lukáš odvedl pana Podhorského zpět k odbavovacímu okénku. Za rezignované pomoci přepracované slečny nechal vrátit kufry rodiny Podhorských a do jednoho z nich pak za úředního dohledu uložili nůž, který způsobil tolik problémů. Lukáš by k němu nejraději přibalil i pana Podhorského, ale to přepravní pravidla také nedovolují.

Zatímco účastníci zájezdu sledovali se zájmem nenadále představení, o které se postaral pan Podhorský a jeho nůž, přitočila se k Heleně vnučka paní Knoblochové.

„Slečno,“ oslovila ji tiše.

Helena se k dívence okamžitě otočila. Adélka vypadala velmi hezky a vypěle v bílých kalhotách a upnutém tričku. Světlé vlasy jí rámovaly půvabnou tvářičku, teď zrovna se ale příliš vesele netvářila.

„Děje se něco?“ zeptala se jí Helena stejně vážně, jako by hovořila s dospělým člověkem.

Adéla nešťastně přikývla. „Babička nemůže najít pasy, můžete jít na chvíli k nám?“ zeptala se s nadějí v hlase.

Helena přikývla a následovala ji. Nedělala si příliš velké starosti. Vždyť paní Knoblochová od ní pasy dostala sotva před hodinou a při odbavování je ještě měla.

Adélčina babička zatím rozkládala obsah příručních zavazadel na sedadlech.

„To jsem ráda, že vás vidím slečno,“ zajásala. „Nemůžu najít svůj a Adélin pas, asi jsem je dala do kufru, musíte je nechat poslat nazpátek.“

Paní Knoblochová šveholila téměř vesele, ale Helena cítila, jak jí leknutím tuhnou rysy. To proboha ne! Přímo

slyšela, jak se jí v hlavě otáčejí a cvakají kolečka samou námahou.

„To nejde,“ vydechla úlevou, když potlačila leknutí a přebrala si všechna fakta. „Při odbavování jste musela mít pasy v ruce, tam je chtějí vidět i s letenkami. Pak už kufry odjely, nemohla jste do nich nic dát. To se nedá stihnout. Pasy budou někde tady,“ ukázala na hromadu věcí vysypanou z příručních zavazadel. „Probereme to a určitě je najdeme,“ dodala s větší jistotou než cítila.

Chvilí hledaly všechny tři, pak ale Helena pochopila, že aktivní pomoc paní Knoblochové vede pouze k záhubě. Usadila tedy milou stařenku na židli, a aby ji udržela dál od neprohlédnutých zavazadel, u kterých babka páchala nepředstavitelné zmatky, rovnala kolem ní věci už prohlédnuté. Paní Knoblochová tedy hlídala prohlédnuté věci a měla pocit, že je potřebná.

Skutečné hledání obstarávaly Helena s Adélou. Když se jich už začalo zmocňovat zoufalství, všechna rozumná místa už měly prohlédnutá a teď prověřovaly i ty zhora nepravděpodobná, pasy našly. Helena zajásala nahlas. Adéla se strašlivě styděla.

Její babičce se podařil geniální tah. Ukryla oba pasy, našťástí i s palubními vstupenkami a lístky k zavazadlům, velmi rafinovaně. Skutečně nikdo by nehledal pasy mezi dvěma do ubrousku zabalenými houskami se šunkou.

Helena rychle složila staré dámě zbytek zavazadel a provedla ji i s vnučkou pasovou kontrolou. Do jejich letadla se už nastupovalo, Helena a obě její svěřenkyně dorazily mezi posledními. Helena ještě svěřila rodinné pasy do opatrování Adéle, té mnohem odpovědnější člence rodinného týmu, a dopadla na sedadlo vedle Lukáše.

Sotva si stihla zapnout pásy, letadlo odstartovalo.

„Za necelou hodinu jsme ve Vídni, a tam to začne znovu,“ řekla nahlas a otřásla se. „To nám to pěkně začalo, vid’?“

Otočila se k Lukášovi, který seděl zapřený v křesle a místo odpovědi pouze chrčel.

„Co si dáte k pití,“ zeptala se velmi vhodně letuška s vozíčkem plným nápojů.

„Můžu vám nabídnout džus, tonik, vodu, pivo, víno...“

„Panáka, slečno,“ zasípěl Lukáš. „Velkého, prosím, a pro kolegyni taky, máme za sebou strašlivé zážitky.“

Až do Vídně spokojeně seděli vedle sebe, upíjeli ze skleničky koňak, který jim soucitná letuška skutečně nalila, zapíjeli ho kolou a snažili se nedívat kolem sebe. Nepomáhalo to.

Do Vídně dorazili bez zvláštních příhod. Odvedli své ovečky do tranzitu, usadili je na pohodlné lavice a šli zjistit, ze které stojánky jim odlétá letadlo do Bangkoku. Nebyla to žádná dobrodružná výprava. Potřebné údaje si přečetli na nejbližším monitoru, ani přitom nemuseli svoje svěhlavé ovečky pustit z očí.

„Vážení,“ oslovil shromážděné za chvíli Lukáš. Měl silnější hlas než Helena, hodil se lépe k roli tlampače.

„Vážení, jsme v tranzitu letiště ve Vídni, podle letového plánu máme více než tři hodiny času. Můžete se projít kolem, podívat se do obchodů, jsme také v bezcelní zóně. Jen, prosím vás, neopouštějte prostor tranzitu. Za tři hodiny se sejdeme přesně na tomto místě.“

Lukáš dokončil projev, Helena se na něj uznale zadívala. „Jsi výborný reproduktor se zabudovaným zesilovačem,“ pochválila ho.

„Tak jsme jim to všechno řekli, jen jestli to bude něco platné,“ povzdechla si.

„Pojď, jdeme se rozhlédnout kolem,“ vzal ji Lukáš za loket. „Nemůžeme naše ovečky vodit pořád za ruku, ani je na to nebudeme zvykat. Tady se jim nemůže nic stát,“ dodal opatrněji.

„Máš pravdu, nemůžeme je mít pořád pod dohledem,“ souhlasila Helena, ale moc jistě taky nemluvila.

„Tak pojď, než si to rozmyslím.“

Helena s Lukášem se procházeli tranzitem. Nebyla to nijak vzrušující procházka, ale chvíli neviděli své klienty, a tak stála za to. Prohlédli si pár obchodů s módním a luxusním zbožím. Koupili si každý láhev whisky dobré značky, ta pro změnu nebyla drahá, protože ji žádný stát nezdanil.

Najednou Helena strnula. V dálce před sebou uviděla známou vysokou štíhlou siluetu dámy s nezaměnitelným kloboučkem. Svět je skutečně malý.

„Deniso,“ vykřikla a vrhla se k přítelkyni. „Co tady děláš?“

„Heleno,“ zaradovala se Denisa a sevřela Helenu v náručí. Kde se tady bereš?“

Helena se přestala s Denisou objímat a zopakovala svou otázku.

„Já se vracím domů,“ odpověděla Denisa s širokým úsměvem. A nevracím se sama. Dovol abych ti představila svého přítele, už jsi o něm slyšela.“

Přitáhla k sobě asi pětatřicetiletého štíhlého pohledného muže s předčasně prošedivělými skráněmi.

„Heleno, to je Dominik. Dominiku, má nejlepší přítelkyně Helena.“

Dominik se usmál. Jeho úsměv byl překvapivě hřejivý.

„Rád poznávám Denisinu přítelkyni,“ uklonil se zdvořile.

Heleně se Denisin přítel zalíbil na první pohled. Šedivější vlasy mu kupodivu dodávaly klukovského vzhledu, vůbec měl v sobě něco velmi aristokratického a zároveň pevného. S Denisou se k sobě neuvěřitelně hodili. Tvořili pár, za kterým se se zalíbením otočilo mnoho kolemjdoucích.

Helena ještě představila Lukáše jako svého kamaráda a spolubojovníka v kruté válce s klienty cestovní kanceláře. Nechtěla Denisu zpovídat na veřejnosti, proto obě dív-

ky požádaly pány, aby je chvíli nechaly v nedaleké kavárně samotné.

Je pochopitelné, že u kávy povídala především Denisa. Líčila své nejlepší přítelkyni, jak se do Dominika na cestách zamilovala, i co všechno prožili. S upřímností sobě vlastní líčila i vášnivé noci, svou neustálou touhu po jeho těle.

„On tě taky miluje?“ zeptala se Helena s trochou hrůzy, tenthle vývoj situace se jí moc nelíbil.

„Já nevím,“ vzdychla si Denisa. „Miláčku mi řekl jen jednou, to když jsme se málem utopili v bouři na pronajaté plachetnici. O budoucnosti odmítá mluvit. Ale jeho tělo nelže, taky mě musí milovat. Snad mi to jednou dokáže říct.“

Helena se právě chystala k delšímu, nepřiliš lichotivému prosluvu, když se pro ně pánové vrátili. To, co chtěla Denise říct, skutečně nepotřebovalo svědky, proto se k mužům obrátila nepřiliš nadšeně.

„Nemrač se,“ smál se Lukáš jejím výrazu. „Už si povídáte dlouho, musíme se vrátit k našim ovečkám.“

„Máš pravdu,“ Helena se s údivem zadívala na hodinky, „úplně jsem zapomněla na čas.“

„Ozvu se hned, jak se vrátím,“ slibovala Helena při loučení. „Stejně jsem ráda, že jsem tě viděla živou a šťastnou.“

„Taky bych ti, Heleno, přála takovou lásku,“ zasmála se Denisa.

„Vrať se brzy, budu se na tebe těšit.“

Helena zůstala stát a se zalíbením se dívala na vzdalující se hezký pár. Denise by sice s radostí vrazila pár facek jako prémii za hloupost, ale její přítelkyni to s Dominikem skutečně slušelo.

„Slečno,“ ozval se vedle ní Adélčin hlásek a tvrdě ji vrátil do skutečnosti, „máte chvíli čas? Babička má problém.“

„Co se babičce stalo, Adélko?“ Helena se otočila k děvčeti a hodně se snažila, aby z její tváře nemohlo vyčíst, s jakou chutí by její problematickou babičku poslala k čertu.

„Babička se zavřela na záchodě, a teď nemůže ven. Asi se zasekly dveře,“ odpověděla Adélka a dál se dívala pro sebe na Helenu.

Za jejími zády se Lukáš šklebil jako čert. Mlčky naznačoval, jak má Helena postupovat. Jeho pantomima doporučovala starou dámu spláchnout a pak pečlivě zakrýt WC deklek.

„Neboj, na tebe taky dojde,“ zahrozila Lukášovi. „Pan Podhorský určitě neřekl své poslední slovo.“

Lukáš se zašklebil. Helena potlačila smích, vzala Adélku za ruku a vyrazila na záchrannou misi.

Paní Knoblochové se skutečně podařilo zavřít se v kabince tak dokonale, že dveře nešly otevřít ani s Heleninou vydatnou pomocí a radou. Heleně tedy nezbylo, než chytit nejbližší uklízečku, říct jí, co se stalo a požádat o pomoc.

Uklízečka musela zavolat svého šéfa, ten zase svého nadřízeného, pak bylo třeba informovat člověka řešícího mimořádné události. Než dorazil chlapík v montérkách se šroubovákem v ruce, připadala si Helena jako v pohádce o slepičce a kohoutkovi. Neustále obíhala kolem jako ta slepička, žadonila o pomoc, ale kohoutek stále ležel v oboře s nožkami nahoře, tedy paní Knoblochová zůstávala vězněm své kabinky a doba odletu se blížila.

Konečně pán v montérkách párkrát zakroutil šroubovákem. Západka se uvolnila, vězeň se dostal na svobodu. Helena i osvobozená paní Knoblochová přijaly omluvy zaměstnanců letiště. Jistě šlo o nešťastnou náhodu, ale určité věci se stávají určitým lidem, Helena by na úplnou nevinu paní Knoblochové nevsadila ani pětník. Bůhví, co ta dobrá žena s dveřmi vyváděla.

Většina cestujících už posedávala na židličkách a čekala na oba průvodce, i když do tří hodin ještě dvacet minut chybělo. Helena sem přivedla paní Knoblochovou s vnučkou. Rychlým pohledem přehlédla okolí. Pan Podhorský chyběl,

jeho tři ženy seděly opuštěně opodál a něco si polohlasem vyprávěly. Ani Lukáše nebylo nikde vidět.

Helenin instinkt zapracoval dokonale. Přistoupila k dámám Podhorským a okamžitě se jí dostalo více informací, než potřebovala.

„Náš táta se šel projít,“ vysvětlovala jí paní Podhorská. „Říkal, že je dospělý člověk a nenechá se zbytečně držet v tranzitu. Pan průvodce ho šel hledat.“

Helena netušila, jestli se má začít smát, nebo brečet. Představila si chudáka Lukáše, jak hledá toho troubu Podhorského po celém letišti a děkovala osudu za babku uvězněnou na WC.

V tu chvíli přiběhl zpěněný a určiený Lukáš. Kývl na Helenu, ale neztrácel čas povídáním.

„Vy máte letenku pana manžela?“ obrátil se na paní Podhorskou a šel přímo k věci. „Bez ní ho odmítají pustit zpět do tranzitu,“ vysvětlil prostě Heleně i dámám Podhorským.

„To je ale starý blbec,“ vzdychla paní.

Rychle se začala přehrabovat v připravených dokladech, letenku během vteřiny našla a podala ji Lukášovi. „Moc vám děkuji, pane průvodce, jen nám ho rychle přiveďte, ať nezdržíme letadlo.“

Nic si Lukáš nepřál víc. Vyrázil jako střela. Za patnáct minut se vrátil s brunátným a reptajícím panem Podhorským v patách. Lukáš zarytě mlčel, ale podíval se na Helenu pohledem mučedníka, který si vede vlastního lva na řetízku do arény.

„Měl jsem tam toho cvoka nechat,“ zasyčel, když Helenu míjel. „S tím si ještě užijeme!“

Helena s ním hluboce souhlasila.

Nastal čas zvednout všechny účastníky zájezdu a posunout je o pár metrů dál ke správné bráně. Cestující do Bangkoku mohli začít nastupovat do letadla. Helena hlídala

nenápadně paní Knoblochovou, ale Adélka se na ni spiklecky zašklebila a manévrovala s babičkou sama. Heleninu pomoc zatím nepotřebovala.

Lukáš před sebou hnal stádečko rodiny Podhorských a otřásal se odporem pokaždé, když k němu dolehl útržek monologu rodinného tyрана. Zvlášť byl přecitlivělý na oblíbenou větu pana Podhorského.

„Jsem přece dospělý člověk, takže...“

Takže by tě bylo třeba nějakým velmi odporným způsobem utratit, abys už konečně zavřel hubu, doplnil Lukáš v duchu. Nahlas naštěstí neřekl nic.

Heleně s Lukášem se podařilo dostat skupinku cestujících do letadla bez dalších komplikací. Tam o ně za chvíli budou pečovat letušky. Průvodci si mohli na chvíli odpočinout.

Helenu probudila až letuška, která rozdávala cestujícím horké vlhké žínky, aby si mohli otřít obličej.

Letadlo se blížilo k Bangkoku. Letušky začaly rozdávat snídaní a s ní i předtištěné formuláře. Ty bude třeba vyplnit a odevzdat při pasové kontrole na letišti. Oba mladí průvodci zhltili snídaní, vyplnili vlastní formuláře a pak začali obcházet své svěřence, aby jim při vyplňování pomohli radou i skutkem.

Helenu překvapila Adélka, která správně vyplnila lístek svůj i babiččin. Také šest mladíků z Heleniny skupiny nemělo s prostými otázkami problémy. Zbývaly tři čtyřčlenné rodiny. Tam sice dotazy měli, ale stačilo vzorově vyplnit jeden formulář, ostatní se zařídili podle něj. Vcelku měla Helena docela jazykově schopnou skupinu.

Lukáš na tom byl mnohem hůř. Jeho skupina, překvapivě kromě Podhorských, kteří uměli anglicky všichni, měla s kusem papíru nepřekonatelné problémy. Lukáš poletoval kolem svých svěřenců, na všechny strany rozdával rady a pokyny, ale stejně musel jít vyžebrať na letušce dva nové formuláře

za beznadějně zkažené. Teprve s Heleninou pomocí se i jeho skupině podařilo první úskalí zvládnout.

Průvodci dohlédli, aby si pracně vyplněné formuláře všichni vložili do pasu. Pas Adélky a její babičky vzala Helena rovnou k sobě. Další kolo hledání dokladů by prostě nepřežila. Stará dáma nic nenamítala, brala to jako službu zákazníkovi a vydala Heleně pasy velmi ochotně.

Letadlo dosedlo jen s mírným drcnutím, zhasla kontrolka nutící cestující mít zapnuté pásy. Lidé se začali zvedat, vytahovali zavazadla. Konečně se otevřely dveře a všichni začali opouštět letadlo. Dorazili do Bangkoku.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading

.